

**Tisztelt Alkotmánybíróság!**

██████████ (született: ██████████ ██████████) nyja neve: ██████████ indítványozó,  
az 1. sz. alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján, az Alaptörvény 24. cikk  
(2) bekezdés c) és d) pontja, illetve az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. (a  
továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése, valamint a 27. § alapján az alábbi

terjeszti elő.

**alkotmányjogi panaszt**

| ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG |               |
|------------------|---------------|
| Ügyszám:         | N/1653-0/2018 |
| Érkezett:        | 2018 NOV 09.  |
| Példány:         | 1             |
| Melléklet:       | 3 db          |
| Kezelőiroda:     | lu            |

### I. Tényállás

Indítványozó 2013. május 3. napjától 2018. október 2. napjáig töltötte szabadságvesztés büntetését. Tekintettel arra, hogy ezen időszak alatt folyamatosan alapvető jogokat sértő fogvatartási körülményeket tapasztalt, 2017. október 25-én kártalanítási kérelmet terjesztett elő a 2013. évi CCLX törvény (továbbiakban Bv.tv.) 10/A. § alapján. Az ennek nyomán indult eljárásban a Balassagyarmati Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja 2017. december 19-én kelt Bv.798/2017/2 sz. végzésével a kérelmet érdemi vizsgálat nélkül elutasította (lásd: 2. sz. melléklet). A törvényszék az elutasítás indokául azt jelölte meg, hogy az indítványozó a Bv.tv. 144/B. § szerinti panaszt a kártalanítási kérelemmel egyidejűleg terjesztette elő a bv. intézet parancsnokához, mely ekképpen figyelembe nem vehető, így a kérelmet a Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdése alapján érdemi vizsgálat nélkül el kell utasítani.

A fenti végzéssel szemben - törvénysértésre hivatkozva - mind az indítványozó, mind az ügyész fellebbezést jelentett be és kérte annak hatályon kívül helyezését. A másodfokon eljáró Balassagyarmati Törvényszék a fellebbezéseket alaptalannak nyilvánította és az elsőfokú végzést a 2018. február 13. napján kelt 3. Beüf.74/2018/2 sz., érdemi indokolást nélkülöző végzésével helyben hagyta (lásd: 3. sz. melléklet).

Ezt követően az indítványozó jogi képviselője útján újabb kártalanítási kérelmet terjesztett elő, melyben újfent kérte a teljes, 2013. május 3-tól kezdődő fogvatartási időszak érdemi elbírálását. A kérelemben az indítványozó rámutatott, hogy a 2017. október 25-én előterjesztett (és

korábban figyelmen kívül hagyott) panasz az új kérelem előtt került benyújtásra, így a Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdés szerinti előfeltétel teljesülésével a kérelmet a törvényszéknek érdemben kell vizsgálnia.

A Balassagyarmati Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja a 2018. július 12. napján kelt Bv.88/2018/6 sz. végzésével a fenti kérelmet - részben - érdemi vizsgálat nélkül elutasította (lásd: 4. sz. melléklet). Az elsőfokú végzés indokolása alapján a törvényszék pusztán a 2017. október 26. napját követő időszak tekintetében látott lehetőséget az érdemi vizsgálat lefolytatására és kártalanítás megállapítására. Az ezt megelőző időszakra az elsőfokú bíróság álláspontja szerint kártalanítási kérelem nem volt előterjeszthető, ugyanis e tekintetben a törvényszék korábban már érdemi vizsgálat nélküli elutasító döntést hozott.

Az elsőfokú döntéssel szemben a kérelmező jogi képviselője fellebbezést jelentett be, melyben kifejtette, hogy az első eljárásban a törvényszék nem az ügy érdemében döntött, így ahhoz anyagi jogerőhatás sem kapcsolódhat (lásd: 5. sz. melléklet). Ennél fogva, a kérelem újbóli előterjesztésének és érdemi elbírálásának nem lehetett akadálya. A fellebbezés nyomán másodfokon eljáró Balassagyarmati Törvényszék a 2018. szeptember 4-én 3.Beüf.400/2018/2 sz. kelt végzésével az elsőfokú döntést helyben hagyta. Indokolásában kifejtette, hogy a Balassagyarmati Törvényszék 2018. február 13-i jogerős (érdemi vizsgálat nélkül elutasító) végzése „ítélt dolgot” keletkeztetett, így azonos időszakra újabb kérelem nem volt előterjeszthető (lásd: 6. sz. melléklet).

## **II. A bírósági határozat alaptörvény-ellenessége**

Az indítványozó álláspontja szerint, a Balassagyarmati Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportjának Bv.88/2018/6 sz. elsőfokú, illetve a Balassagyarmati Törvényszék, mint fellebbviteli bíróság 3.Beüf.400/2018/2 sz. másodfokú végzése sérti az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében, valamint az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (továbbiakban Egyezmény) 6. cikk 1. bekezdésében rögzített azon jogát, hogy polgári jogai és kötelezettségei tárgyában bíróság döntsön.

### **A bírósághoz való jog sérelme**

## 1.

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése úgy fogalmaz, hogy mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.

Az indítványozó ehelyütt emlékeztet a 61/2011 (VII.13) AB határozatban foglaltakra. Ennek indokolásában ugyanis az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy „egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága (továbbiakban EJEB) által kibontott) jogvédelem szintje. A pacta sunt servanda elvéből [Alkotmány 7. § (1) bekezdés, Alaptörvény Q. cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző, „precedens-határozataiból” ez kényszerűen nem következne.”

A jelen ügyben hivatkozott alapjog, a bírósághoz fordulás joga lényegi tartalma tekintetében az Egyezmény 6. Cikke, valamint az Alaptörvény XXVIII. Cikke között nincs eltérés. Ebből következően tehát az indítványozó azon az állásponton van, hogy az EJEB jelen ügyben releváns esetjoga olyan szilárd kiindulópontot kell, hogy jelentsen, melynek megállapításaitól a támadott bírósági határozatok alaptörvény-ellenességének vizsgálata körében az Alkotmánybíróság sem térhet el.

## 2.

Az indítványozó előljáróban rámutat arra, hogy az Alaptörvény hivatkozott rendelkezésének jelen ügyre való alkalmazhatósága körében a rendelkezés szövegének kiterjesztő értelmezése

szükséges. Jóllehet, a XXVIII. Cikk (1) bekezdése a polgári jogokról és kötelezettségekről való döntést bírósági perben tartott tárgyaláson garantálja, ez azonban nem jelenti azt, hogy a tisztességes eljáráshoz és a bírói döntéshez való joga a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban Pp.) szerinti polgári pertől eltérő eljárásokban ne illett meg az eljárás alanyait. Kiemelendő, hogy az EJEB a 6. cikk 1. bekezdésének alkalmazhatóságát nem az egyes államok nemzeti jogára utalással határozza meg; *a polgári jogok és kötelezettségek* fogalmának önálló, az Egyezményből fakadó jelentése van (lásd: *Georgiadis kontra Görögország*, 1997. május 29, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-III, § 34). A megalapozott esetjog szerint a hivatkozott cikk alkalmazhatósága polgári ügyekben elsősorban egy „jogvita” lététől függ. Másodsorban a jogvitának olyan „jogokra és kötelezettségekre” kell vonatkoznia, amelyekkel kapcsolatban nem nyilvánvalóan megalapozatlan az az állítás, hogy a nemzeti jog elismeri a létüket. Végül pedig ezeknek a „jogoknak és kötelezettségeknek” „polgári” jogoknak kell lenniük az Egyezmény szerinti értelemben, jóllehet a 6. cikk maga nem csatol semmilyen speciális tartalmat ehhez a fogalomhoz a Résztes Államok jogrendszerében (*James és mások kontra Egyesült Királyság*, 1986. február 21, Series A no. 98, § 81). Tekintettel arra, hogy a pacta sunt servanda elvéből következően a jogvédelem szintje az Alaptörvény esetében nem lehet kisebb, mint amelyet ugyanazon jog tekintetében az Egyezmény nyújt, így a fenti kritériumok teljesülése esetén egy adott (akár nemperes) eljárás is az Alaptörvény XXVIII. cikkének hatálya alá esik.

Az indítványozó úgy látja, hogy jelen ügyben az „állított jog”, illetve az a feletti „jogvita” fennállása nem lehet kérdéses, hiszen a Bv.tv. 10/A. § szerinti kártalanítási eljárásban az elítéltek a Magyar Állammal szemben érvényesíthetik alapvető joguk sérelme miatti kártérítési igényüket.

Jóllehet, a jelen ügy alapját képező kártalanítási eljárás - eljárásjogi szempontból - büntetés-végrehajtási eljárásnak tekintendő, az érvényesített jog (kártalanítás) okán annak magánjogi elemei a közjogiakkal szemben túlsúlyban vannak, így - az indítványozó álláspontja szerint - a szóban forgó jog polgári jellege is megállapítható.

Megjegyzendő, hogy az EJEB a 6. cikk 1. bekezdése alá tartozónak tekinti az olyan eljárásokat, amelyek a nemzeti jog szerint a „közjog” részét képezik, de amelyek eredménye döntő a magánjogokra és kötelezettségekre. Ez alapján több ízben kifejezetten megállapította, hogy a 6. cikk 1. bekezdése alkalmazandó az állam részéről elkövetett állítólagos jogsértések miatti

polgári jogi kártérítési eljárásokra is (lásd: *Aksoy kontra Törökország*, 1996. december 18, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-VI, § 92).

### 3.

A fentiek alapján tehát megállapítható, hogy az indítványozónak nemzetközi egyezmény által védett, alkotmányos joga van arra, hogy az alapvető jogait sértő fogvatartási körülményei miatt kártalanításért bírósághoz forduljon.

Természetesen az indítványozó tisztában van azzal, hogy a fenti jog nem abszolút jog, az az állam által korlátozható. Az Alkotmánybíróság által kimunkált általános alapjogvédelmi teszt, illetve a vonatkozó strasbourgi esetjog állapotán azonban az állam csak akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközéhez, ha másik alapvető jog, vagy szabadság védelme, vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem elérhető. Egy adott korlátozásnak arányosnak és törvényesnek kell lennie, továbbá az az egyének joghoz való hozzáférést nem csökkentheti, vagy szűkítheti olyan módon, mely ezen jog lényegét vonná el (lásd: 879/B/1992 AB határozat, ABH 1992. 167. 171., illetve *Philis kontra Görögország*, 1991. augusztus 27, Series A no. 209, § 59; *De Geouffre de la Pradelle kontra Franciaország*, 1992. december 16, Series A no. 253-B, § 28 és *Stanev kontra Bulgária*[GC], no. 36760/06, ECHR 2012, § 229)

Az indítványozó álláspontja szerint a sérelmezett, érdemi vizsgálatot megtagadó bírósági döntések a bírósághoz fordulás jogának törvényes alap nélküli, aránytalan korlátozását jelentették, mely e jog lényét vonta el, így azok Alaptörvényt sértettek.

#### 3.1.

Egyrészt kiemelendő, hogy a Balassagyarmati Törvényszék első és másodfokú döntéseinek jogértelmezése ellentétes a haza jogszabályokkal és az uralkodó bírósági gyakorlattal is.

Az indítványozó előjáróban rámutat arra, hogy kártalanítási ügyében a Bv.tv. 50. § (6) bekezdésének, illetve (analógia révén) a 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 54. § (7) bekezdésének utalószabályai alapján - háttérszabályként - a polgári perrendtartás szabályait kell megfelelően alkalmazni.

A Pp. 360. § -a úgy rendelkezik, hogy *a keresettel és az ellenkövetelés fennállta tekintetében érdemben elbírált beszámítással érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessek.*

Indítványozó nem vitatja, hogy a fenti szabály megfelelő alkalmazása révén, az anyagi jogerőhatás a Bv. tv. 10/A. § szerinti kártalanítási kérelmeket elbíráló végzésekhez is kapcsolódhat, a szabály értelmezése alapján azonban az kizárólag érdemi vizsgálatot követő, a vitássá tett jog tárgyában hozott döntések esetén állhat be. E körben hivatkozik a BH2002. 235. számú legfelsőbb bírósági határozatra, mely kimondja, hogy *„az ítélt dolog tárgya: a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések, így a felek közötti jogviszony minősítése is, amely utóbb vitássá nem tehető, attól egy későbbi perben a bíróság sem térhet el”.*

Mindezek alapján könnyen belátható tehát, hogy Balassagyarmati Törvényszék 2018. február 13. napján kelt 3. Beüf.74/2018/2 sz., a kérelmet **érdemi vizsgálat nélkül** elutasító döntése a jogról való érdemi döntésnek nem volt tekinthető, hiszen a bíróság az állított jogsértés körülményeit, a felek közötti jogviszonyt nem is vizsgálta, így a formai okokból történő elutasítása *res iudicata-t* sem keletkeztethetett.

### 3.2.

Másrészről, azon túl, hogy a támadott végzéseknek a fentiek szerint nem volt törvényes, a magyar jogban gyökerező alapja, azok mögött olyan legitim cél sem fedezhető fel, mely arányban állna az indítványozó alapvető jogának megvonásával. Az anyagi jogerőhatás alapelve, az *itélt dolog* intézménye mögött meghúzódó jogalkotói cél ugyanis a bíróságokba vetett bizalom, a jogbiztonság megerősítése, melynek eredményeképpen a jogerős ítélettel elbírált jog egy újabb eljárásban nem lesz megkérdőjelezhető. Az indítványozó rámutat, hogy ügyében a jogbiztonság sérelme aligha merülhetett fel, hiszen az első kérelme nyomán a bíróságok nem egy jog vagy kötelezettség fennállásáról, pusztán az eljárás megindításához szükséges előfeltétel meglétéről döntöttek.

### 3.3.

Az indítványozó végezetül megjegyzi, hogy - bár ennek vizsgálata a fentiek fényében már nem szükséges - a sérelmezett jogkorlátozás még esetlegesen meglévő legitim cél fennforgása esetén sem lenne jogszerűnek mondható, hiszen aránytalanul súlyos sérelmet okozva, a bírósághoz fordulás jogának érdemét érintve, megfosztotta a kérelmezőt attól, hogy a több, mint négy és fél éven át tartó, jogsértő körülmények között megvalósult fogvatartása miatti kártérítési igényét a bíróság érdemben elbírálja.

### III. Az alkalmazott jogszabály alaptörvény-ellenessége

A fentiekén túl az indítványozó hivatkozik arra is, hogy a kártalanítási ügyében eljáró bíróságok által alkalmazott Bv.tv. 50. § (4) bekezdése sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített, hatékony jogorvoslathoz való jogát.

A támadott jogszabályhely a következő:

*2013. évi CCLX törvény a Büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról*

50. §

(...)

*4) A büntetés-végrehajtási bíró végzése elleni fellebbezést a törvényszék másodfokú tanácsa tanácsülésen, bizonyítás felvétele esetén tárgyaláson bírálja el. (...)*

#### A jogorvoslathoz való jog sérelme

##### 1.

Az Alkotmánybíróság számos alkalommal, többféle szempontból foglalkozott a jogorvoslati jog alkotmányos tartalmával. Következetes gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli

magasabb fórumhoz fordulás lehetősége {lásd: 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31.; megerősítve: 35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}.

A jogorvoslathoz való alapjog biztosítását jelenti, ha az eljárásban a törvény garantálja az érintett számára, hogy ügyét az alapügyben eljáró szervtől különböző szerv bírálja el (513/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 731, 734.). Minden jogorvoslat lényegi eleme a „jogorvoslás” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát {23/1998. (VI. 9.) AB határozat ABH 1998, 182, 186., megerősítve: 3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [15]}

Az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítását követeli meg, így nem csak abban az esetben állapítható meg az alapjog sérelme, ha a jogorvoslat lehetőségét teljesen kizárták {lásd például 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [61]}, hanem akkor is, ha a jogszabályban egyébként biztosított jogorvoslat más okból nem tud ténylegesen és hatékonyan érvényesülni. [lásd 41/1991. (VII. 3.) AB határozat, ABH 1991, 193, 194.; 22/1991. (IV. 26.) AB határozat, ABH 1991, 408, 411.; 21/1997. (III. 26.) AB határozat, 14/2015. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [29]}

## 2.

Az indítványozó rámutat arra, hogy a támadott jogszabályhely alapján az alapvető jogait sértő fogvatartási körülmények miatt lefolytatott kártalanítási eljárásban az elsőfokon eljárt Balassagyarmati Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja által hozott végzés elleni fellebbezést az ugyanazon törvényszéken működő másodfokú tanács bírálta el, mely az elsőfokú bírósághoz képest sem különböző, sem magasabb fórumnak nem tekinthető.

A jelen ügyben első - és másodfokon ítélkezők ugyanis mind azonos szervnél, a Balassagyarmati Törvényszéken tevékenykedő büntető és büntetés-végrehajtási ügyszakos bírák, bírósági titkárok. Sem a támadott jogszabály, sem a bíróságok belső szabályai nem tartalmaznak olyan kritériumokat, mely alapján a büntetés-végrehajtási bíróként kártalanítási ügyekben elsőfokon ítélkező bírák az ugyanazon ügyekben másodfokon tevékenykedő kollégáiktól elkülöníthetők lennének. Ennél fogva a másodfokú tanácsok, valamint az elsőfokon egyesbíróként ítélkezők között sem szakmai, sem tapasztalati alapon nem lehet alá-

főle rendeltségi viszonyt felvázolni, így a fellebbviteli tanácsok „magasabb fórumnak” sem tekinthetők.

A fentiek alátámasztásaként az indítványozó elsősorban a Balassagyarmati Törvényszéknek a jelen alkotmányjogi panasszal is támadott 3.Beüf.400/2018/2 sz. végzésére hivatkozik. A jogerős, másodfokú végzés meghozatalában előadó bíróként ugyanis az a dr. Csonka Tibor vett részt, aki nem sokkal korábban egy másik kártalanítási ügyben még egyesbíróként első fokon ítélezett (lásd 7. sz. melléklet).

Megjegyzendő, hogy az első - és másodfok közötti „átjárás” a bírók részéről nem egyedi eset. Az indítványozó jogi képviselőjét ellátó ügyvédi iroda praxisában fellelhető több olyan hasonló eset, mikor egy első fokon ítélező bíró más ügyekben másodfokú tanács tagjaként vesz részt a döntésben. A Balassagyarmati Törvényszéknél maradva, [REDACTED] bíró úr például 2018. április 10-én elsőfokon, majd egy másik ügyben 2018. június 19-án már másodfokon, előadó bíróként hozott ügydöntő végzést (lásd 8. sz. melléklet).

A szervezeti-szakmai elkülönítés hiánya mellett, illetve ezzel összefüggésben figyelembe kell venni azt a tényt is, hogy a fellebbezéseket - még az összeférhetetlenségi szabályok tiszteletben tartása mellett is - olyan bírókból álló tanácsok bírálják el, akik az elsőfokú döntést hozó kollégájukkal egy épületben dolgozva, más ügyekben akár egy tanácsban ítélezve, szoros szakmai és emberi kapcsolatban állnak. Az indítványozó határozott álláspontja szerint ez az összefonódás egyértelműen kiüresíti és ezáltal hatékony mivoltától fosztja meg a rendelkezésre álló jogorvoslatot, mely így pusztán formalitássá válva alaptörvény-sértő helyzetet teremt.

#### **IV. A beadvány befogadhatósága**

Az alkotmányjogi panasz jogalapját az Alaptörvény és az Abtv. biztosítja:

##### **Alaptörvény 24. cikk**

(...)

(2) Az Alkotmánybíróság

(...)

c) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját;

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját

#### **Abtv. 26. §**

(1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

#### **Abtv. 27. §**

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

#### **Abtv. 30. §**

(1) Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül [...] lehet írásban benyújtani.

Az indítványozó úgy véli, hogy a támadott végzések, illetve az alkalmazott alaptörvény-sértő jogszabály okán, a jelen beadvány II. és III. részében írtak szerint olyan jogsérelmet

szenvedett el, melynek következtében az Abtv. 26. § (1) bekezdése, valamint a 27. § szerinti eljárás kezdeményezésének lehetősége egyéb jogorvoslat hiányában megnyílt.

Az indítványozó ehelyütt emlékeztet arra, hogy a Bv.tv. 10/A § szerinti eljárásban, a Bv.tv. 50. § (1) bekezdés fb) pontja értelmében felülvizsgálatnak nincs helye.

Tekintettel arra, hogy az alaptörvény sértő jogerős végzés az indítványozó részére – jogi képviselője útján - 2018. szeptember 19-án lett kézbesítve, így az alkotmányjogi panasz előterjesztésére törvényes határidőben kerül sor.

#### IV. Kérelem

Az indítványozó egyfelől kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Balassagyarmati Törvényszék 3. Beüf.74/2018/2 sz. végzését a Büntetés-végrehajtási csoport Bv.88/2018/6 sz. elsőfokú végzésére kiterjedő hatállyal alaptörvény-ellenesség okán, a fent részletezett indokok alapján semmisítse meg.

Másfelől kéri, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg az indítványozó egyedi ügyében alkalmazott Bv.tv. 50. § (4) bekezdésének alaptörvény-ellenességét is és rendelkezzen a támadott jogszabályhely megsemmisítése felől.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdése és az 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II.27.) AB Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az indítványozó kijelenti, hogy a jelen alkotmányjogi panaszindítványban szereplő személyes adatai nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

Budapest. 2018. november 6.

Tisztelettel:

dr. Cech András

ügyvéd

Indítványozó képviselőjében

